pſeuerans ſtatim occ͛ret ſibi bonū in
terius ſʒ deus tantū gaudiū et ſolaciū
ut nec illud cotinere poſſit n͛ effūde
nec ondē plene. Sʒ ꝙ ingreſſū illius
poſtponimus ſi em̄ deo ſtamus Scdm
incomodū qd ſequit͛ aīa ꝑtale egſſū
ē i͏ᵈ ꝙ ipa quo addeū incipit dormire
nō ſit intelligēdo ꝙ ipa verū ſomniū
habeat ſic corpus hoīs cū dormit. ſed
ht ſimilitudinem ſomni Sed dicꝭ q
vis ē inhoc ꝙ aīa incipit dormire
ondo tibi Vides em̄ qn̄ homo dormit
ꝙ oēs ſenſꝯ eius exteriores ſūt ligati
nec aliquis habet ſuā opacoꝫ. Vn̄ non
videt nec audit et ideo nulla delectacoꝫ
nec ſolaciū ht dealiq͛ extiori re viſi
bili. Sic dico deaīa qn̄ illa ꝑpter talem
egreſſū qn̄tū addeū incipit dormire
iam ligati ſunt ſenſꝯ interiores ſʒ
intellectꝯ aquo cognico ꝓcedit. volutas
aqua amor. memoria aq͛ dei recorda
cio. Pnullū gͦ illoꝝ tc̄ fert͛ neceſſario
indeū gͦ nec delectari pt ineo nec ī hꝯs
oībꝯ que addeū ſpectant. Vide gͦ an illa
dormicio ſit mala ul̄ nō. Tercium malū
ꝙ aīa ꝑtalem egreſſū coſequit͛ ē illud
ꝙ interdū morit͛. ſicut certū ē in illis
qui ſic q͛runt ſolacia et gaudia huius
mūdi ꝯtinue ꝙ i nullo deū curat. Iſti
nō vertunt͛ adarcā diuinitatꝭ dequa
ꝑceatoꝝ egreſſi ſunt. ſʒ pereūt ſicut
coruꝯ ꝑpter delectacoꝫ mūdanā Si vis
gͦ ingredi adcotemplandū deū ꝑfecti
ori modo quo poteris opoꝫtet ut omio
delectacione extiori moriarꝭ ita ꝙ
nulla res exterior te vltra delectet.
ꝙ dicit augꝯ ꝙ qn̄to minꝯ ſenſꝯ hoīs
inexterioribꝯ delectant͛ tanto plus
ī aīa deo viuit. ꝙ q plꝯ vult ꝑfecte deū
cognoſcē inq̄ntū ſibi poſſibile ē oī
ſolacio humano ſubtrahat. et penitꝯ
mundo huic tranſitorio moriatur.

Querit͛ vtrū equalis grā

hoībꝯ inhac vita det͛. Vbi aduertēd
ꝙ ſunt aliq͛ hoīes inq̄bꝯ xp̄c ſp̄e mor
tuus ē Alij inq̄bꝯ mortalis Tercij
inq̄bꝯ ſp̄e viuit. Primi inq̄bꝯ ſp̄e corpus
mortuꝯ ē ſūt illi q̄ ſp̄e ſtant extra
caritatem Illi aūt inq̄bꝯ mortalis

ē ſūt. q̄ iā ſūt ingrā et ſtatim poſt
ſe ponūt advicia. Inillis viuit ꝙ diu
ſūt ī grā ſed morit͛ qn̄ ſe couertūt
advicia. Sed illi inquibꝯ ſp̄e viuit ſt
qui ſp̄e ſūt ī grā. Tu dicis libenter
vellem ēē vnꝯ deillis inquibꝯ xp̄c
ſp̄e viuit et nūq͛ morit͛. Do tibi viā
tutiſſimā et videas ut ſic diſponas
vitā tuā et veraciter poſſis dicē cū
aplo Viuo ego iā nō ego Audi quid
verbū illud importet. Primo ſic viuo
ego totꝯ renouatꝯ ī ſp̄u mentꝭ mee
quātū advtute et gracia diuina Iā
nō ego ꝯm veterem hoīeꝫ hoc eſt ꝯm
pctm. 2ͦ ſic viuo ego ī interiori et
ſp̄uali gaudio ī illo qui ſolꝯ pt aīaꝫ
coſolari Iam nō ego ſʒ gaudio mūda
no cū ipe mūdꝯ michi ſit mortuꝯ 3ͦ
ſic viuo ego indeſiderio cordis qd ha
beo oī tp̄e adillū q̄ me creauit ut ſibi
ꝑfecte viuā Iam nō ego ut amplꝯ
delecter ſtare ī hoc mundo Si ergo
vis ut aliquos ī grā excedas n̄ parū
ſʒ multū et ut xp̄c inte ſp̄e viuat et
nūq͛ inte moriat͛. tuā vitā ſic ordina
ut cū aplo dicere poſſis Viuo ego
iā nō ego Viuo ego omnē laborem
et paſſionē libenter ꝑpter deū ſuffer
endo Iam nō ego ut ī meo labore aliq͛
impacienciā habeā. Nō ꝙ advitā ꝑfectā
ꝯoᶻ req͛rūt͛ Primū ē ut hō omnes res
mūdanas aſe abdicet nō ꝑtem ſed
totū et hoc exlibera volūtate. ꝑquod
excludit͛ paupptas coacta. et ꝙ paupibꝯ
diſtribuat. ꝑhoc excludūt͛ ꝯmīa Iſta
declaro ſic Non em̄ oīa aptitare quo
adipoꝝ poſſeſſione quo adamorē et
deſideriū et quo adomnē ſpem Volēs
gͦ deū ꝑfectiori modo quo pt inhac
vita apphendere ht oīa aptitare et abdicāe
dimittere qui aūt ꝑpter deū oīa di
mittit neceſſe ē ut illi deꝯ ſe det. et cui
deꝯ ſeipm̄ dat. nemo ſibi eū auferre
pt. Dico gͦ ꝙ qui deū vult hrē opoꝫtet
ipm̄ ꝑpter deū oīa dimittere. 2m̄ ꝙ
advitā ꝑfectā req͛rit͛ ē ut hō ſe com̄i
ttat diuine puidencie omnē curā oēꝫ
ſollicitudinem indeū piciēdo ſcdm do
ctrinā petri Oēꝫ ſollicitudinē veſtram
pricientes in eū. et tc̄ hō ſtat inq̄ete
ꝑfecta inqua deꝯ ſp̄e ſe aīe ondit 3m
eſt illud ꝙ tanta ſit cocordia inter

Lizenz: CC-BY-NC – St. Gallen, Kantonsbibliothek, Vadianische Sammlung, VadSlg Ms. 70, f. 150r – Casus Sancti Galli; Vitae sanctorum (http://www.e-codices.ch/de/vad/0070/150r)